

Aarhus — der havde en ond Samvittighed, om jeg saa maa sige, med Hensyn til sine Kvartierer, og som efter den Skilbring, den høitærede Minister har givet, vistnok havde al Grund til at have en daarlig Samvittighed, var for at redde Garnisonen gaaet ind paa en Kontrakt, som et Byraad jo rigtignok i mange Henseender maatte have stor Betænkelse ved at gaa ind paa. Den lette Seit, som den høitærede Krigsminister vandt i Aarhus, har aabenbart givet ham godt Saab om, at det ligeledes skulde lykkes ham med Hensyn til de andre Byer at faae gennemført det, han ønskede gennemført. Imidlertid gif det ikke saa let i Odense. Odense havde som sagt aldeles ikke nogen ond Samvittighed, tværtimod havde den en fuldstændig ren Fod at staa paa; den havde altid vist sig villig til at imødekomme Krigsbestyrelsen, der var Forhandlinger i Gang, og der var ikke fremsført nogen Klage. Imidlertid sendte den høitærede Krigsminister Oberst Røpke i August Maaned til Odense, for at han skulde indlede Forhandlinger med denne By; men, mine Herrer, disse „Forhandlinger“ bestode deri, at der blev forelagt Byen en fuldstændig Kontrakt, som blev erklæret for et Ultimatum, hvori der ikke maatte gjøres den mindste Ændring, og som enten skulde underskrives eller forkastes. Det er, finder jeg, en lidt eiendommelig Maade at forhandle paa; man siger, at man vil indlede Forhandlinger med en Kommune, og hele Forhandlingen bestaar da deri, at man forelægger den en fuldsærdig Kontrakt, som den skal tage, enten den synes om den eller ikke. Det var nu ganske naturligt, at det første Spørgsmaal, der fremskød for Byraadets Delegerede, var dette: Hvad vil der ske, hvis vi ikke gaa ind paa den Kontrakt, der er os forelagt, og hvad vil der ske, naar vi gaa ind paa den? hvad Garanti opnaa vi da for, at Byen beholder sin Garnison? Med Hensyn til det første Spørgsmaal foreligger der et officielt Svar fra Krigsbestyrelsen, som vil findes i den Skrivelse fra Odense Byraad, som jeg med den ærede Formands Tilladelse har tilladt mig at lade omdele. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse Svaret, som er ganske kort og fyndigt, det lyder saaledes: „Krigsbestyrelsen anser det vel for naturligt, at Odense, som Byens største By, har en større Garnison, men den lægger ikke fra et rent militært Synspunkt Vægt paa at bevare Odense som Garnisonssted for Halvbrigaden og Nytteregimentet og vil navnlig ikke for at opnaa dette modificere de i Udskiftet til en Overenskomst opførte Betingelser, som ere i Samstemning med, hvad andre Kommuner ere indgaaede paa. Der som Odense Kommune ikke tror at kunne eller burde indgaa paa disse Betingelser, maa Krigsbestyrelsen efter de Forordninger, den maa stille til Kaserneringsystemets snarlige Indførelse, betragte Odense som uskiftet til Garnisonssted for Halvbrigaden.“ Det var altsaa et rent

og klart Svar, som Byen fik paa det Spørgsmaal: Hvis vi ikke underskrive den Kontrakt, der er os forelagt, med alle dens enkelte Bestemmelser, hvad have vi da at vente? Deril svarer Krigsministeren, at han vil anse Odense By for uskiftet til at være Garnisonssted for Halvbrigaden. Nu tror jeg i alt Fald, man kan være enig om een Ting, og det er, at det, der er foregaaet mellem Odense Byraad og Krigsbestyrelsen, ikke kan kaldes „Forhandlinger“, thi Krigsbestyrelsen har sagt til Odense Byraad: I kunne ikke beholde Garnison, naar I ikke underskrive denne Kontrakt. Naar det dernæst fra Byraadets Side er opkastet som et andet Spørgsmaal: hvad Garanti have vi, dersom vi underskrive denne Kontrakt, for at bevare Garnisonen, saa fik det heller ikke nogen stor Trøst, thi den høitærede Krigsminister har sagt og maatte naturligvis sige — jeg skal erkjende, at den høitærede Krigsminister i denne Henseende har handlet fuldstændig loyalt, navnlig lige over for Rigsdagen. — Jeg kan ikke i mindste Maade binde Lovgivningsmagten, jeg erkjender, at naar jeg her gaar ind paa denne Kontrakt med Byraadet og foranlediger det til at underskrive den, saa har jeg en moralsk Forpligtelse til, at denne By ligesom andre, der gaa ind paa en saadan Kontrakt, bliver slaaet fast som Garnisonssted, og jeg skal — jeg har med stor Tilfredsstillelse hørt den høitærede Krigsminister i Dag gjentage dette — ved at gjøre Kontrakten gjældende tage det største Hensyn til, at der ikke derved foranlediges Beskofninger for Byen, som i Tilfælde af, at Odense ikke bliver slaaet fast som Garnisonssted, maa siges at være spildte. Men anden og større Garanti kunde han ikke byde. Saaledes stod Byen mellem to meget ubehagelige Alternativer, det ene var at miste sin Garnison, og det andet var: at gaa ind paa en Kontrakt, hvis § 10, hvortil der oftere er hentydet, er af en Vælfærdighed, som vistnok ellers aldrig findes i nogen Kontrakt, thi den er saaledes affattet, at kun den ene Part bliver forpligtet, den anden Part derimod slet ikke. Det er af den Slags Kontrakter, som en General, der staaar udenfor en beleiret By, kan forelægge den og sige: skriv under, ellers rykker jeg ind; den høitærede Krigsminister har ganske vist stillet det noget anderledes, idet han har sagt: Skriver I ikke Kontrakten under, saa rykker jeg u. Men i begge Tilfælde er Byen under Tvang og Trusel. Jeg skal ikke videre dvæle ved Kontraktens enkelte Bestemmelser; der findes foruden § 10 andre Bestemmelser deri, som ganske vist ere mærkelige og trykkende for Byen. Der er navnlig for Æmpelet den Bestemmelse, hvorefter den Leieindtægt, som Byen skal have af sine Kaserner, bliver uforanderlig slaaet fast til evig Tid, saaledes at, selv om Konjunkturerne forandre sig nok saa meget, selv om i Fremtiden Bygningernes Værdi stige, saa at der i Almindelighed bliver forlangt en større Leieindtægt, faar Kommunen dog ikke mere. Herved